

DÖDSFALL

Georg von Boisman

Översten av I. gr Georg von Boisman, Carlshof, Östergötland, 74 år, föddes i Umeå, där fadern var officer. Han utbildade sig till officer och blev på 30-talet fänrik och löjtnant vid I 4, kapten 1942 och tre år senare major vid generalstaben och 1950 vid I 1. Sistnämnda år blev han lärare vid Krigshögskolan, blev fem år därefter överstelöjtnant vid generalstaben och 1957 vid I 21. Han utnämndes till överste 1958, knöts till generalstaben fyra år senare och var t.f. chef för I 21 1958-62, från sistnämnda år sektionschef vid arméstaben och vid södra milostaben 1968-70. Han var tidigare en framstående idrottsman och erövrade två svenska mästerskap i modern femkamp. Han deltog också i olympiska spelen i Berlin 1936, där han placerade sig bland de tio främsta i den hårda konkurrensen. Som pensionär har han bl.a. lett bibelstudier i Älvestads församling. Närmaste anhöriga är makan Marie-Louise, född Jacobson samt fyra barn och deras familjer.

*

Georg von Boisman var med sin idealitet ett föredöme för varje svensk officer. Vi är i dag en stor skara som sörjer honom. Han var vår kamrat, vår lärare, vår chef men framför allt vår vän. Han var glad, positiv, ivrig och med en aldrig sinande vilja och energi att åstadkomma ett fullgott arbete.

Från sin start som ung officer vid Kunglig Livgrenadjärregementet följde en rak karriär över många viktiga stabs- och lärarbefattningar i armén. Höjdpunkten och den lyckligaste tiden var nog som chef för Kunglig Västerbottens regemente i Sollefteå. Han var liksom skapad till att vara den idealiske regementschefen, särskilt kunnig i taktik och utbildning, spänstig och krävande men med en oerhörd känsla och omtanke för de människor han var satt att leda.

Efter sin pensionering återvände han till Östergötland och kamratskapet vid sitt ursprungsregemente. Han bosatte sig på landet, först på herrgården i Karlsby och sedan i flygeln på Carlshof. Där fick han utlopp för sin kärlek till natur och trädgård och inte minst sin konstnärliga förmåga att arbeta i trä.

Georg var också en troende kristen samtidigt som försvaret av Fosterlandet var ett självklart ansvar. Hans brevväxling med biskop Martin Lönnebo i Östgöta Correspondenten och deras samtal om kristen tro, frihet, fred och försvar torde delvis ligga bakom Martin Lönnebos skrift "Fredsvägen".

Vi är alla tacksamma att den kortvariga men ödesbestämda sjukdomen gav honom ett stilla, smärtfritt och ljus slut. Vi vill gärna tro att Gud älskade honom särskilt.

Lenmart Bredberg

16.1.5 Kommentar till notisen om Georg von Boisman (avsn. 5.8)

Jag betecknar den förra delen av texten som "notis", den senare som "minnesruna".

Sakligheten i notisen är påtaglig. Textens enda värdeomdöme ("framstående") är samtidigt överflödigt i ljuset av den eljest till torftighet gränsande livsbeskrivningen. Denna torftighet understryks av de ingående tidsangivelserna – läsaren kan inte undgå att märka att notisförfattaren i stort sett har skrivit av ett cv i tidningens arkiv. En mer översiktlig framställning som den i minnesrunan hade visserligen saknat viss information om Boismans tjänstgöringsorter men blivit mer läsarvänlig. Boismans karriär framställs huvudsakligen med "bli" och "var", en gång varierat med "knöts till": Den idoga tema-upprepningen "han" bidrar till enformigheten.

Anmärkningen om bibelstudierna i näst sista meningen av första avsnittet ger indirekt information om att vederbörande var religiös. Det lilla "bl.a." i den meningen är rörande: rimligen gjorde han också under de tidigare skedena i sitt liv något annat än det som står uppräknat i notisen. Den avslutande meningen är en stående fras i denna texttyp.

Att minnesrunan börjar med namnet till skillnad från notisens gradbeteckning är det första exemplet på den personliga och mänskliga stil i vilken runan är tecknad. Redan i första satsen förekommer ord med positiv stilvalör. Frasen "ett föredöme för varje svensk officer" gör genom expertisuttalandet intryck av att ha skrivits av en kollega, något som omedelbart bekräftas i det följande. Där framträder också skribenten (i "vi") och följer ett ord med starkt känsloladdad stilvalör ("sörjer") som i notisen motsvaras av "anhöriga".

Den vackra hopningen av positivt laddade relationsord med stegringen "men framför allt vår vän" är inledningen till en lång rad ord med stark positiv stilvalör som alla saknar motsvarighet i notisen. Uttrycket "den lyckligaste tiden" i andra stycket markerar författarens mycket nära förhållande till den avlidne.

Sammanfattningen "karriär över många viktiga stabs- och lärarbefattningar" kompletteras med namnen på några av regementena, vilket ger alla utom yrkesmilitärer en bättre uppfattning om Boismans verksamhet.

I slutet av andra stycket faller parorden i ögonen. På den punkten uppvisar texten faktiskt vissa likheter med informationen från Befälsutbildningsförbundet (se avsn. 15.5.3). Liksom i den texten förekommer här ett bestämningsord ("oerhörda") i kombination med "känsla och omtanke" som genom bestämningen av de redan i sig starka och känsloladdade orden *känsla* och *omtanke* åstadkommer en kontraproduktiv effekt – det blir för mycket, helt enkelt.

För den som inte är närmare bekant med den östgötska topografin är måhända upplysningarna om Karlsby och Carlshof och inte minst "i flygeln" väl privata. Det är utmärkande för författarens intensiva stil att intresset för natur och trädgård benämns "kärlek".

"Georg var ... en troende kristen" motsvaras av "bibelstudier" i notisen. Versalen i "Fosterlandet" är kanske inte alldeles vanlig men stämmer in på runan över en yrkesmilitär av Boismans dignitet.

Vänskapen till den avlidne uttrycks mycket övertygande i de sista meningarna. Vi noterar den eleganta omskrivningen "ödesbestämda sjukdomen" och metaforen "slut" och de tre positiva bestämningsorden till detta. Hur vi reagerar på detta slut beror helt och hållet på vårt eget förhållande till religion.